

Пише: Петар В. Шеровић
субота, 24 новембар 2012 13:04

Непрекидни процес насилног сужавања етничког, односно животног простора српског народа, који траје већ вековима, добио је ових дана нови замајац одлуком Жалбеног већа Међународног кривичног суда за бившу Југославију у Хагу да ослободи хрватске генерале Готовину и Маркача, а са њима и државу Хрватску, сваке одговорности за етничко чишћење Срба током тзв. акције „Олуја“, јула 1995. године.

Први изрази сада већ општег разочарања и „констернације“ српског народа у вези са дељењем правде *ala Hague* и најновије *urbi et orbi* поруке Трибунала да је „Србе дозвољено убијати, ако то некоме користи...“ (Павел Чернишев, московска „Правда“, 17. новембар 2012), као и изрази осећања немоћи, личне и државне, да се издејствује било шта чиме би се, бар на неки начин, „исправила тешка неправда“ морају, коначно, уступити место реализацији, одн. отрежњењу, да је постало неопходно да Срби већ једном почну да поштују своје сопствене жртве. Јер, ако српски народ већ деценијама упорно заборавља сопствене жртве илузорно је надати се и очекивати да ће неко други то чинити за њега или у његово име. Све оно што нам се од Првог светског рата на овамо лоше догодило није ништа друго до логичан исход и последица управо нашег заборава и немара према страдању сопственог народа.

Овде ћемо покушати да изнесемо једно сасвим сажето виђење оних збивања која су у директној вези са поменутом проблематиком страдања српског народа у новијој

Пише: Петар В. Шеровић
субота, 24 новембар 2012 13:04

историји. Будући да је историјска наука социјалистичке Југославије пола века упорно истрајавала на својој крајње поједностављеној и идеолошки утемељеној представи историје која је, из бројних разлога и у значајној мери, још увек заступљена у нашој средини па и шире, чини се да постоји насушна потреба да се слика о поменутим збивањима, бар у оваквој форми, освежи. Сведоци смо да, након две стотине година од првих корака ка установљењу своје нововековне државности, српски народ опет стоји на почетним позицијама у процесу болног и мукотрпног реконституисања те исте државности и међународног признања њеног легалитета и легитимитета. Давно изгубљен у идеолошким маглама и лавиринтима вулгарног идолопоклоничког једноумља и псеудонаучних манипулација, чини се да још увек безуспешно трага за изгубљеним државно-националним идентитетом не би ли, у условима готово апсолутне доминације глобалистичког виђења будућности човечанства, некако нашао своје место у суровој реалности „Новог светског поретка“.

Поменути процес сталног насилног сужавања етничког простора (политички коректан израз за термин *геноцид*) српског народа инициран је у ширим размерама током његове исламизације, одн. потурчења, а, у нешто новије доба, и албанизације. Један огроман број Срба у Босни и Херцеговини, Рашкој, на Косову и Метохији, у Црној Гори и Македонији временом је све више губио своје етнојезичко јединство са матицом. Паралелно са овим процесом текло је насилно покатоличење једног великог сегмента српског живља у западним областима српског етничког простора, што је, од средине 19. века, довело и до његове постепене хрватизације.

Током анексионе кризе (1908-09), а услед снажног притиска Централних сила, Краљевина Србија је била присиљена да прихвати отимачину једног великог дела српског животног простора. Недуго затим, влада Аустроугарске користи убиство надвојводе Франца Фердинанда као повод за „коначно решавање српског питања“ у чему је имала подршку Немачке, а све у оквиру заједничког стратешког пројекта *Drang nach Osten*

и у светлу њихове реакције на сјајне победе српске војске у Балканским ратовима када су у општем заносу родољубља повраћене матичне територије српског народа – област Старе Србије (Рашка, Косово и Метохија и Македонија). Општа антисрпска хистерија захватила је „црно-жуту Монархију“, а у томе ни најмање није изостајало хрватско јавно мњење. Непосредно после атентата у Сарајеву у листу „Хрватска“ бр. 794, од 29. јуна 1914. пише: „И у нашем кругу, на нашем тијелу налази се сва сила крпуша и сподоби Срба и Славосрба, који нам продају груду и море, а ето и краља убијају! С њима морамо једном за увијек обрачунати се и уништити их. То нек нам буде од данас циљ“. Исти лист, у истом броју, доноси и следеће: „Убојице, име ти је Србин! И јеси Србин, проклето ти

Пише: Петар В. Шеровић
субота, 24 новембар 2012 13:04

сјеме и племе, што га ветар натрунио по нашем хрватском тлу, да рађа злочин и злобу, сије неслогу и разбојнички пролијева крв... Срби су љуте змије од којих си тек сигуран онда када им сатареш главу”.

Усљедили су аустроугарски ултиматум и објава рата Србији након чега избија „Велики рат“ током којег Србија губи више од 28% становника, односно 62% мушког радног становништва (53% погинулих и 9% трајних инвалида) између 18 и 55 година. Што због ратних дејстава, што због епидемија заразних болести и тешких оскудица проузрокованих ратним стањем, те услед активне политике злочиначког затирања српске нејачи од стране Поћорекове солдатеке, у оквиру које се посебно истицао један део одрођених Срба римокатолика и Срба мухамеданаца, у Србији је страдало око 650.000 цивила. Генерал Павле Јуришић Штурм, командант Треће армије, први је током августа 1914. обавестио Врховну команду о злочинима и пљачкама војске која је кренула у поход на Србију. У том контексту помиње зверства 13. (загребачког) корпуса и 42. домобранске дивизије: „...На целом путу (Крупањ – Зворник) којим је маршевала Моравска дивизија другог позива, сазнао сам о страховитом зверству које је на свом путу непријатељска војска починила: деца и жене нису ни мало штеђени, но су их убијали или зверски унакажене остављали...“ О размерама геноцидног деловања аустроугарске војске у Србији светска јавност је сазнала из извештаја др Арчибалда Рајса (*Rudolph Arc hibald*

Reiss

), професора на Универзитету у Лозани. У низу аутентичних података, уз навођење места, времена, имена и формацијских назива јединица, др Рајс, у књизи „Шта сам видео и преживео у великим данима“, пише и следеће: „Лешница: и ту су се збили грозни призори за које поштен човек једва може да верује да су истинити. Када су довели 109 прњаворских становника, њихови војници су већ били ископали гроб. Повезали су их заједно са ужетима и окружили групу бодљикавом жицом. Онда су војници опалили један плотун. Цела група се скотрљала у раку. Извесно је да многи нису били смртно погођени, већ су живи сахрањени...“ У закључку ширег текста др Рајс каже: „Ово је један мали преглед онога што су учиниле трупе оних који су себе прогласили за Културтрегере. Прелазећи данас, после 14 година, у мислима све што сам видео и чуо у Шапцу и даље, обузима ме срџба и ја се питам: да ли су кривци испаштали? Зар нема оних који су били целати српског народа и који, заштићени местом рођења, уживају данас сва права и слободе као сународници овог истог народа који су хтели да униште са јединственом свирепашћу?“

Последна у низу легализација и легитимизација лова на Србе

Пише: Петар В. Шеровић

субота, 24 новембар 2012 13:04

Пише: Петар В. Шеровић
субота, 24 новембар 2012 13:04

Пише: Петар В. Шеровић
субота, 24 новембар 2012 13:04

